BÖNSÖNDAGEN
”Bönen”

På söndag handlar bibeltexterna om bön. Det är bra för om bönen kan vi aldrig lära oss nog, samtidigt som vi säkert redan instinktivt använder oss av bönens möjlighet.
Jag är övertygad om att alla människor någon gång och på något sätt har bett, även om man inte alltid varit riktigt medveten om vart man riktat sin bön. Men till någon har man vänt sig i tacksamhet eller förtvivlan. Vi bär på en djup, kanske omedveten, visshet om att det finns någon som är större än oss själva som vi kan vända oss till. Vi bär på en längtan, om än omedveten, efter att förnya gemenskapen med Gud som har skapat oss.
Jesus säger i Matt 6:5-8 i The Messages tolkning ”Det är er egen far ni har att göra med. Han vet vad ni behöver. Han vet det till och med bättre än ni själva”.
Men om nu Gud redan vet vad vi behöver är bönen då nödvändig? Jag tänker att bönen gör mer med oss än vad den gör med Gud. I bönen lyfter vi blicken från oss själva och redan då har mycket förändrats. När vi är vända mot Gud är inte det viktigaste att vi säger något som Gud inte redan vet, utan att vi lever i hans närhet, ansikte mot ansikte med honom, helt enkelt att vi lever rättvända. Bön är alltså att vara i en relation.
Ibland brukar vi säga att bön är hjärtats samtal med Gud. Då behövs inte de höga och välformulerade orden, då kan en enkel suck vara nog. Det handlar om vad vårt hjärta är fullt av och vart vi riktar våra tankar och suckar. I det samtalet får vi både lyssna och tala.
Här, nära, närmre än jag anar, finns du som känt mig innan jag fanns till. Innan jag sökt dig, innan jag har bett, har du i kärlek sett mig och tänkt det som är rätt. Du är väl förtrogen med tankarna jag bär. Du går alltid med mig. Alla mina ord och tankar, allting som jag gör, vill jag att du delar, vill jag att du hör. Du behöver inte ritual och formulär. Du vill lyssna, du är här, nära, närmre än jag anar. Psalm 825 i Psalmer och Sånger

o-o-o-